

Odkaz:

Rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 1992, Administration des douanes et droits indirects proti Léopoldu Legrosovi a dalším, věc C-163/90, Recueil 1992, s. I-4625*

Klíčová slova:

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce: cour d'appel de Saint-Denis (Réunion) – Francie. Volný pohyb zboží – Daňový systém francouzských zámořských departementů

Předmět:

Rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu Smlouvy o EHS, a zejména jejích článků 9, 13 a 95

Skutkové okolnosti a právní otázky:

- ¹ Usnesením ze dne 21. února 1990, došlým Soudnímu dvoru dne 1. března 1990, položil cour d'appel de Saint-Denis (Réunion) podle článku 177 Smlouvy o EHS tři předběžné otázky týkající se výkladu této smlouvy, a zejména jejích článků 9, 13 a 95, jakož i článku 6 dohody o volném obchodu uzavřené mezi Společenstvím a Švédským královstvím.
- ² Tyto otázky byly vzneseny v rámci sporu mezi administration des douanes et droits indirects (správa cel a nepřímých daní) a Léopoldem Legrosem, Armand-Josephem Payetem a Henri-Michetem Techerem a Louise Brun, rozenou Alidor (dále jen „odpůrci v odvolacím řízení“), ve věci jimi podaných žalob na vrácení určitých částek, které zaplatili administration des douanes et droits indirects.
- ³ Ze spisu vyplývá, že odpůrci v odvolacím řízení zakoupili od autorizovaného prodejce v metropolitní Francii tři motorová vozidla vyrobená v Německu a jedno motorové vozidlo původem ze Švédska. Na tato motorová vozidla se při jejich vstupu na francouzské celní území vztahoval režim podmíněného osvobození od cla. Stále ještě opatřená tranzitními poznávacími značkami byla německá vozidla přepravena na území regionu Réunion v režimu vnitřního tranzitu Společenství a švédské vozidlo v režimu vnějšího tranzitu Společenství. Režim podmíněného osvobození od cla trval až do jejich příjezdu na Réunion, kde bylo provedeno celní odbavení. Při celním odbavení požadovala správa cel a nepřímých daní od každého z odpůrců v odvolacím řízení uhrazení určité částky jako „octroi de mer“ použitelné při vstupu zboží do regionu Réunion.
- ⁴ Je nesporné, že „octroi de mer“ je ve francouzských zámořských departementech vybírána na základě určitých nařízení vlády z roku 1947 a zákona z roku 1984. V zásadě jí podléhá – s výjimkou některých základních životních potřeb – veškeré zboží bez ohledu na svůj původ, včetně zboží z metropolitní Francie a dokonce i z ostatních francouzských zámořských departementů, z důvodu jeho vstupu do

---

* Jednací jazyk: francouzština

dotyčného francouzského zámořského departementu. Naproti tomu výrobky původem z dotyčného francouzského zámořského departementu jsou od „octroi de mer“ a všech rovnocenných vnitrostátních poplatků osvobozeny. Vyměřovacím základem uvedené daně je celní hodnota zboží v místě jeho vstupu do dotyčného francouzského zámořského departementu. Výrobky podléhající „octroi de mer“ jsou zdaněny čtyřmi základními sazbami; krom toho jsou regiony za stejných podmínek oprávněny vybírat dodatečné clo s maximální sazbou 1 %. Příjmy plynoucí z „octroi de mer“ slouží podle pravidel regionální autonomie především k financování rozpočtů územních samosprávných celků.

5

Jelikož se odpůrci v odvolacím řízení domnívali, že použití „octroi de mer“ na zboží dovezené na Réunion a vyrobené v jiném členském státě nebo ve Švédském království odporuje právu Společenství, podali k příslušným soudům žaloby na vrácení zaplacených částek. Za uvedených okolností se cour d'appel de Saint-Denis rozhodl přerušit řízení a předložit Soudnímu dvoru tyto předběžné otázky:

„1) Mají být články 3, 9 a 13 nebo případně čl. 95 druhý pododstavec Římské smlouvy vykládány tak, že zakazují členským státům nebo jejich územním samosprávným celkům vybírat poplatek v poměrné výši k hodnotě zboží, který je odlišný od DPH, je vybírán z důvodu vstupu zboží pouze do určité části území tohoto státu a podléhá mu jak zahraniční zboží, tak i domácí zboží, které nepochází z dotyčné části území?

2) Konkrétněji:

a) Mají být články 9 a 13 Římské smlouvy vykládány v tom smyslu, že poplatek může být kvalifikován jako poplatek s účinkem rovnocenným clu, třebaže je vybírán bez přímého nebo nepřímého zřetele na překročení státní hranice podle hodnoty zahraničního a domácího zboží při jeho propuštění ke spotřebě, nebo tato ustanovení naopak vyžadují, aby překročení státní hranice bylo, *de facto* nebo *de iure*, rozhodnou skutečností nebo jednou z rozhodných skutečností pro výběr poplatku?

b) Podle čl. 95 druhého pododstavce Římské smlouvy:

– Může regionální původ výrobku nebo kategorií výrobků představovat přípustné kritérium pro rozdílné daňové zacházení zavedené členským státem, v rozsahu, v němž nutně vylučuje zahraniční výrobce z působnosti příznivějších ustanovení, nebo musí takové rozdílné zacházení vycházet rovněž nebo výhradně z povahy dotyčných výrobků?

– Mohou být daňové výhody přiznané výrobkům z francouzských zámořských departementů, a zvláště výrobkům z Réunionu, jež vyplývají z jejich osvobození od „octroi de mer“, pokládány za zvýhodnění sledující cíle hospodářské politiky, které jsou slučitelné s požadavky Smlouvy a sekundárního práva?

3) Má být dohoda o volném obchodu uzavřená mezi Společenstvím a Švédskem vykládána tak, že zakazuje členským státům nebo jejich územním samosprávným celkům vybírat poplatek v poměrné výši k hodnotě zboží, který je odlišný od DPH, je vybírán při propuštění zboží dovezeného ze Švédska do volného oběhu z důvodu jeho vstupu do určité části území tohoto státu a podléhá mu i zboží ze Společenství, které nepochází z dotyčné části území?

6 Pro podrobnější popis skutkového stavu věci v původním řízení, dotyčné právní úpravy Společenství, průběhu řízení, jakož i písemných vyjádření předložených Soudnímu dvoru se odkazuje na zprávu k jednání. Tyto části spisu jsou dále převzaty pouze v rozsahu nezbytném pro úvahy Soudního dvora.

Pravidla práva Společenství použitelná na francouzské zámořské departementy

7 Úvodem je třeba připomenout status francouzských zámořských departementů z hlediska práva Společenství. Je nesporné, že podle francouzské ústavy tvoří francouzské zámořské departementy nedílnou součást Francouzské republiky. Jako takové jsou zahrnuty do celního území Společenství v souladu s článkem 1 nařízení Rady (EHS) č. 2151/84 ze dne 23. července 1984 o celním území Společenství (Úř. věst. L 197, s. 1). Použití Smlouvy o EHS ve francouzských zámořských departementech se řídí zvláštními pravidly stanovenými v čl. 227 odst. 2 této smlouvy, který zní takto:

„Na Alžírsko a francouzské zámořské departementy se vztahují ihned po vstupu této smlouvy v platnost její zvláštní i obecná ustanovení, která se týkají

- volného pohybu zboží,
- zemědělství, s výjimkou čl. 40 odst. 4,
- volného pohybu služeb,
- pravidel hospodářské soutěže,
- ochranných opatření stanovených v člancích 108, 109 a 226,
- orgánů.

Podmínky použití ostatních ustanovení této smlouvy určí Rada na návrh Komise jednomyslnými rozhodnutími nejpozději do dvou let od vstupu této smlouvy v platnost.

8 Podle judikatury Soudního dvora (viz rozsudek ze dne 10. října 1978, Hansen, 148/77, Recueil, s. 1787) z výše citovaného článku vyplývá, že ustanovení Smlouvy výslovně uvedená v čl. 227 odst. 2 prvním pododstavci byla ve francouzských zámořských departementech použitelná ihned po vstupu Smlouvy o EHS v platnost, zatímco v případě ostatních ustanovení stanovil tento článek dvouleté období, během něhož měla Rada možnost určit zvláštní podmínky použití. Soudní dvůr dále

upřesnil, že v případě ustanovení Smlouvy, která nejsou uvedena výčtem v čl. 227 odst. 2 prvním pododstavci, zůstává i nadále možné přijmout následně zvláštní opatření odpovídající potřebám těchto území.

⁹ Rada přijala na základě pravomoci, která jí byla přiznána, několik předpisů, včetně zejména rozhodnutí 89/687/EHS ze dne 22. prosince 1989, kterým se zavádí program možností specifických pro odlehlost a ostrovní povahu francouzských zámořských departementů (Poséidom) (Úř. věst. L 399, s. 39). V rámci tohoto programu přijala Rada téhož dne rovněž rozhodnutí 89/688/EHS o režimu „octroi de mer“ ve francouzských zámořských departementech (Úř. věst. L 399, s. 46). Posledně uvedené rozhodnutí zejména stanoví, že „francouzské orgány přijmou do 31. prosince 1992 opatření nezbytná k tomu, aby byl režim „octroi de mer“, v současné době platný ve francouzských zámořských departementech, použitelný bez rozdílu... na výrobky z těchto regionů dovezené nebo v nich vyrobené“. Článek 4 tohoto rozhodnutí stanoví, že „Francouzské republiky se povoluje zachovat stávající režim „octroi de mer“ do 31. prosince 1992“. Je však třeba podotknout, že ustanovení tohoto rozhodnutí vstoupila v platnost až poté, co nastaly skutkové okolnosti projednávané věci, a je nesporné, že nemají zpětný účinek.

K legálnosti poplatku, jako je „octroi de mer“

¹⁰ Svými prvními dvěma otázkami se předkládající soud táže, zda poplatek v poměrné výši k celní hodnotě zboží, který je vybírán pouze v jednom regionu na území členského státu a jemuž podléhají bez rozdílu výrobky pocházející ze zbytku území téhož státu nebo ze zahraničí z důvodu jejich vstupu do tohoto regionu, avšak od něhož jsou osvobozeny výrobky získané v tomto regionu, představuje buď poplatek s účinkem rovnocenným clu, nebo vnitrostátní zdanění.

¹¹ Soudní dvůr již dříve rozhodl, že poplatek uvalený na výrobek z jiného členského státu nepředstavuje poplatek s účinkem rovnocenným clu, nýbrž vnitrostátní zdanění ve smyslu článku 95 Smlouvy, pokud tvoří součást obecného systému vnitrostátních poplatků, který systematicky postihuje kategorie výrobků podle objektivních kritérií uplatňovaných bez ohledu na původ výrobku (rozsudek ze dne 3. října 1981, Komise v. Francie, bod 14, 90/79, Recueil, s. 283). Soudní dvůr dále stanovil, že finanční zatížení, pokud je uloženo při dovozu, může být kvalifikováno jako vnitrostátní zdanění pouze tehdy, jestliže je jeho cílem postavit všechny kategorie výrobků na území členského státu ukládajícího zdanění, bez ohledu na jejich původ, do srovnatelné daňové situace (rozsudek ze dne 4. dubna 1968, Fink-Frucht, 27/67, Recueil, s. 327).

¹² „Octroi de mer“ podléhají – s několika výjimkami – všechny výrobky, které vstupují do regionu Réunion z důvodu svého vstupu do této části francouzského území, zatímco všechny výrobky původem z Réunionu jsou od „octroi de mer“ systematicky osvobozeny, a to právě z důvodu svého regionálního původu, a nikoli z důvodu objektivních kritérií, která by se mohla vztahovat rovněž na dovezené výrobky. Tyto skutečnosti vylučují, aby byl sporný poplatek kvalifikován jako vnitrostátní zdanění.

¹³ Je tedy třeba přezkoumat, zda poplatek, jako je „octroi de mer“, představuje poplatek s účinkem rovnocenným clu. V tomto ohledu Soudní dvůr již rozhodl, že každé

jednostranně uložené finanční zatížení, bez ohledu na jeho označení a způsob výběru, jemuž podléhá domácí nebo zahraniční zboží z důvodu překročení státní hranice, představuje, pokud není clem ve vlastním slova smyslu, poplatek s účinkem rovnocenným clu ve smyslu článků 9 a 12 Smlouvy, i když není vybíráno ve prospěch státu, nemá diskriminační ani ochranný účinek a zatížený výrobek nekonkuruje domácímu výrobku (viz zejména rozsudek ze dne 1. července 1969, *Sociaal Fonds Diamantarbeiders*, 2/69 a 3/69, Recueil, s. 211).

14 Francouzská republika tvrdí, že sporný poplatek nepředstavuje poplatek s účinkem rovnocenným clu. Zaprvé podotýká, že je-li zboží dovezeno a propuštěno ke spotřebě v metropolitní Francii, nepodléhá „octroi de mer“. Podle Francouzské republiky je to vstup do regionu Réunion, což je vnitřní transakce, a nikoli překročení státní hranice, co představuje rozhodnou skutečnost pro výběr „octroi de mer“. Zadruhé poukazuje na to, že „octroi de mer“ shodně podléhají i výrobky původem z metropolitní Francie vstupující na Réunion.

15 Tuto argumentaci nelze přijmout.

16 Zákaz jakéhokoli cla použitelného na zboží v oběhu mezi členskými státy je totiž odůvodněn překážkou, kterou představuje pro pohyb zboží byť i minimální finanční zatížení uplatňované na zboží z důvodu překročení hranic (viz rozhodnutí *Sociaal Fonds Diamantarbeiders*, uvedený výše). Poplatek vybíraný na regionální hranici z důvodu vstupu výrobků do regionu členského státu představuje přinejmenším stejně závažnou překážku volného pohybu zboží jako poplatek vybíraný na státní hranici při vstupu výrobků na celé území členského státu.

17 Okolnost, že regionálnímu poplatku shodně podléhá i zboží pocházející z jiných částí území dotčeného členského státu, nic nemění na tom, že takový poplatek narušuje jednotnost celního území Společenství.

18 Předkládajícímu soudu je tedy třeba odpovědět tak, že poplatek v poměrné výši k celní hodnotě zboží, vybíraný členským státem ze zboží dovezeného z jiného členského státu z důvodu jeho vstupu do regionu na území prvně uvedeného členského státu, představuje poplatek s účinkem rovnocenným dovoznímu clu bez ohledu na skutečnost, že tomuto poplatku podléhá i zboží vstupující do tohoto regionu z jiné části téhož státu.

K použitelnosti dohody o volném obchodu uzavřené mezi Společenstvím a Švédskem (třetí otázka předkládajícího soudu)

19 Svou třetí otázkou se předkládající soud táže, zda dohoda mezi Společenstvím a Švédským královstvím [nařízení Rady (EHS) č. 2838/72 ze dne 19. prosince 1972 o uzavření dohody mezi Evropským hospodářským společenstvím a Švédským královstvím, Úř. věst. L 300, s. 96, dále jen „dohoda“] zakazuje výběr poplatku majícího povahu výše popsané „octroi de mer“ z výrobků původem ze Švédska.

20 V tomto ohledu je třeba připomenout, že dohoda se vztahuje na určité výrobky, včetně motorových vozidel původem ze Společenství nebo ze Švédska. Článek 6 této dohody zakazuje výběr nových poplatků s účinkem rovnocenným dovozním clům

v obchodu mezi Společenstvím a Švédskem a stanoví rovněž zrušení stávajících poplatků s rovnocenným účinkem k 1. červenci 1977.

21 Francouzská republika tvrdí, že i kdyby měla být „octroi de mer“ kvalifikována jako poplatek s účinkem rovnocenným dovoznímu clu ve smyslu Smlouvy o EHS, nevyplývalo by z toho, že představuje takový poplatek ve smyslu článku 6 dohody. Na podporu této argumentace cituje zejména rozsudek ze dne 9. února 1982, Polydor (270/80, Recueil, s. 329), ve kterém Soudní dvůr rozhodl, že podobnost znění čl. 14 odst. 2 a 23 dohody o volném obchodu mezi Společenstvím a Portugalskem na jedné straně a znění článků 30 a 36 Smlouvy o EHS na straně druhé není dostatečným důvodem k tomu, aby byla na systém dohody použita judikatura Soudního dvora, která v rámci Společenství stanoví vztah mezi ochranou práv k průmyslovému a obchodnímu vlastnictví a pravidly volného pohybu zboží.

22 Tento argument nelze přijmout.

23 Je pravda, že znění dohody uzavřené mezi Společenstvím a třetí zemí nemá nezbytně stejný význam jako shodné znění použité v ustanoveních Smlouvy o EHS. Z výše uvedeného rozsudku Polydor vyplývá, že při určování, zda výklad ustanovení uvedeného ve Smlouvě o EHS musí být rozšířen na shodné ustanovení obsažené v dohodě, jako je dohoda uplatňovaná v projednávaném případě, je třeba toto ustanovení analyzovat ve světle jak předmětu a cíle dohody, tak i jejího kontextu.

24 Podle preambule má dohoda za cíl upevnit a rozšířit stávající hospodářské vztahy mezi Společenstvím a Švédskem a zajistit s náležitým ohledem na spravedlivé podmínky hospodářské soutěže harmonický rozvoj jejich obchodu s cílem přispět k budování Evropy. Za tímto účelem se smluvní strany rozhodly postupně odstranit překážky podstatné části svého obchodu v souladu s ustanoveními Všeobecné dohody o clech a obchodu (GATT) o zřizování oblastí volného obchodu.

25 „Oblastí volného obchodu“ ve smyslu čl. XXIV odst. 8 písm. b) Všeobecné dohody se rozumí: „skupina dvou nebo více celních území, ve kterých cla a jiné omezující úpravy obchodu... jsou odstraněny pro v podstatě veškerý obchod mezi členskými územími se zbožím pocházejícím z těchto území“.

26 Z toho vyplývá, že v rámci cíle odstranění překážek obchodu hraje zrušení dovozních cel prvořadou úlohu. Stejně tak je tomu i v případě odstranění poplatků s rovnocenným účinkem, které podle judikatury Soudního dvora úzce souvisejí se cly stricto sensu (viz zejména výše uvedený rozsudek Sociaal Fonds Diamantarbeiders a rozsudek ze dne 12. února 1992, Leplat, C-260/90, Recueil, s. I-643). Dohoda by tedy byla zbavena značné části svého užitečného účinku, kdyby pojem poplatku s rovnocenným účinkem vyskytující se v jejím článku 6 měl být vykládán jako pojem mající omezenější rozsah než shodný pojem vyskytující se ve Smlouvě o EHS.

27 Na třetí otázku předkládajícího soudu je tudíž třeba odpovědět tak, že článek 6 dohody uzavřené mezi Společenstvím a Švédskem, uvedený v příloze nařízení č. 2838/72, musí být vykládán tak, že zakazuje členskému státu vybírat poplatek v poměrně vyšší k celní hodnotě zboží ze zboží dovezeného ze Švédska z důvodu jeho vstupu do regionu tohoto členského státu bez ohledu na skutečnost, že tomuto

poplatku podléhá i zboží vstupující do tohoto regionu z jiné části dotyčného členského státu.

K časovým účinkům tohoto rozsudku

28 Region Réunion a Francouzská republika ve svých písemných a ústních vyjádřeních připomněly možnost Soudního dvora omezit v případě, že by shledal „octroi de mer“ neslučitelnou s příslušnými ustanoveními Smlouvy o EHS a dohody o volném obchodu mezi Společenstvím a Švédskem, časové účinky tohoto rozsudku.

29 Francouzská republika na podporu tohoto návrhu zejména uvedla, že uplatňování práva Společenství ve francouzských zámořských departementech bylo dlouhodobě obklopeno právní nejistotou a že tato nejistota dosud přetrvává v otázce „octroi de mer“. Dále upozornila Soudní dvůr na katastrofální finanční důsledky, které by měl pro francouzské zámořské departementy rozsudek, z něhož by vyplývala povinnost vrátit poplatky, které byly až doposud neoprávněně vybrány. Územní samosprávné celky francouzských zámořských departementů by totiž musely čelit bezpočtu žádostí o vrácení, kterým by bezpochyby nebyly schopny vyhovět. Vážnost této situace by prohlubovala skutečnost, že promlčecí doba v případě takových žádostí o vrácení je podle francouzského občanského práva třicet let.

30 Je třeba poukázat na to, že jen výjimečně mohou okolnosti přimět Soudní dvůr k tomu, aby na základě obecné zásady právní jistoty, která je vlastní právnímu řádu Společenství, omezil možnost všech zúčastněných osob dovolávat se ustanovení, jehož výklad podal, za účelem zpochybnění právních vztahů založených v dobré víře. Takové omezení lze podle ustálené judikatury Soudního dvora připustit pouze v samotném rozsudku, jímž se rozhoduje o požadovaném výkladu. Při rozhodování, zda omezit nebo neomezit časovou působnost rozhodnutí, je třeba vzít v úvahu, že praktické důsledky každého soudního rozhodnutí sice musí být pečlivě zváženy, ale není možné zajít tak daleko, aby byla snížena objektivita práva a bylo ohroženo jeho budoucí použití z důvodu dopadů, které může mít soudní rozhodnutí na minulost (rozsudek ze dne 2. února 1988, Blaizot, body 28 a 30, 24/86, Recueil, s. 379).

31 Pokud jde o projednávanou věc, zvláštnosti „octroi de mer“ a specifika francouzských zámořských departementů vyvolaly stav nejistoty ohledně legitimacy tohoto poplatku z hlediska práva Společenství. Tato nejistota se také odráží v postoji orgánů Společenství k problému „octroi de mer“.

32 Komise totiž především nepokračovala v řízení pro porušení povinnosti, které zahájila proti Francii ve věci „octroi de mer“. Následně předložila Radě návrh rozhodnutí 89/688, které mělo za cíl mimo jiné povolit dočasné zachování „octroi de mer“ v rámci výše uvedeného programu Poséidom. Třetí a čtvrtý bod odůvodnění rozhodnutí konečně stanoví, že „octroi de mer“ v současnosti představuje nástroj podpory místní výroby, která se musí vyrovnávat s problémy odlehlosti a ostrovní povahy“ a že „je rovněž důležitým nástrojem nezávislosti a místní demokracie, jehož zdroje musí představovat prostředek hospodářského a sociálního rozvoje francouzských zámořských departementů“ [neoficiální překlad].

33 Výše uvedené okolnosti mohly vést Francouzskou republiku a její územní samosprávné celky francouzských zámořských departementů k důvodné domněnce, že vnitrostátní právní předpisy v této oblasti jsou v souladu s právem Společenství.

34 Za těchto podmínek brání naléhavé důvody právní jistoty tomu, aby byly zpochybněny právní vztahy, jejichž účinky se v minulosti vyčerpaly, pokud by takové zpochybnění narušilo se zpětnou účinností systém financování územích samosprávných celků francouzských zámořských departementů.

35 Je tedy třeba rozhodnout, že není možné dovolávat se ustanovení Smlouvy o EHS o poplatcích s účinkem rovnocenným dovozním clům, ani článku 6 dohody mezi Společenstvím a Švédskem na podporu žalob na vrácení poplatku, jako je „octroi de mer“, zaplaceného před datem vydání tohoto rozsudku, s výjimkou žalobců, kteří podali žalobu k soudu nebo obdobnou stížnost před tímto datem.

36 V tomto ohledu je třeba uvést, že časové omezení účinků tohoto rozsudku se nevztahuje na žaloby na vrácení takového poplatku zaplaceného příslušným orgánům po datu vydání rozsudku z důvodu dovozu zboží do dotyčného francouzského zámořského departementu před tímto datem.

K nákladům řízení

37 Výdaje vzniklé Francouzské republice a Komisi Evropských společenství, které předložily Soudnímu dvoru vyjádření, se nenahrazují. Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před vnitrostátním soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud.

Z těchto důvodů

SOUDNÍ DVŮR

o otázkách, které mu předložil cour d'appel de Saint-Denis (Réunion), rozhodl takto:

- 1) **Poplatek v poměrné výši k celní hodnotě zboží, vybíraný členským státem ze zboží dovezeného z jiného členského státu z důvodu jeho vstupu do regionu na území prvně uvedeného členského státu, představuje poplatek s účinkem rovnocenným dovoznímu clu bez ohledu na skutečnost, že tomuto poplatku podléhá i zboží vstupující do tohoto regionu z jiné části téhož státu.**
- 2) **Článek 6 dohody uzavřené mezi Společenstvím a Švédskem, uvedený v příloze nařízení Rady (EHS) č. 2838/72 ze dne 19. prosince 1972, musí být vykládán tak, že zakazuje členskému státu vybírat poplatek v poměrné výši k celní hodnotě zboží ze zboží dovezeného ze Švédska z důvodu jeho vstupu do regionu tohoto členského státu bez ohledu na skutečnost, že tomuto poplatku podléhá i zboží vstupující do tohoto regionu z jiné části dotyčného členského státu.**
- 3) **Není možné dovolávat se ustanovení Smlouvy o EHS, ani článku 6 dohody mezi Společenstvím a Švédskem na podporu žalob na vrácení poplatku, jako je „octroi de mer“, zaplaceného před datem vydání tohoto rozsudku,**

s výjimkou žalobců, kteří podali žalobu k soudu nebo obdobnou stížnost před tímto datem.

ISAP ISAP ISAP ISAP ISAP ISAP